

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Александра Й.а

Членове: Стоян Михов
Анна Кофинова

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
в присъствието на прокурора Д. Фр. П.
като разгледа докладваното от Александра Й.а Въззивно наказателно дело от общ характер № 20241100600666 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 16.11.2023 г. постановена по НОХД № 9292/2012 г. по описа на СРС, НО, 132-ри състав подсъдимият Г. Т. Т. е признат за ВИНОВЕН в това, че периода от 2009г. до м. юли 2011г. в гр. София „***** 1“, срещу ***** , от автосервиз, в условията на продължавано престъпление, противозаконно присвоил чужди движими вещи- товарни автомобили, собственост на различни лица, предоставени му за ремонт, както следва:

-На неустановена дата за периода от 2009г. до м. юли 2011г. в гр. София „***** 1“, срещу ***** , от автосервиз, противозаконно е присвоил чужда движима вещ – товарен автомобил „Фолксваген Транспортер“ с ДК № ***** на стойност 2 500 лева, собственост на Е.Б.В., която владеел- предоставена му за ремонт от Е.Б.В..

-На неустановена дата през м. юли 2011г. в гр. София „***** 1“, срещу ***** , от автосервиз, противозаконно е присвоил чужда движима вещ- товарен автомобил „Пежо 208“ на стойност 2000лева, собственост на В.Г.И., която владеел – предоставена му за ремонт от И.Х.П.- престъпление по чл.206, ал.1 вр. чл.26 НК, като му е наложено наказание Лишаване от свобода за срок от една година, и е признат за невиновен и е оправдан за това да са извършени две отделни престъпления по чл.206, ал.1 НК.

Съдът на основание чл.66, ал.1 НК е отложил изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от една година за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Съдът на основание чл.189, ал.3 НПК е осъдил подсъдимия Г. Т. да заплати разноски по водене на делото, направени на досъдебното производство в размер на 609,03 лева- в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на Софийски районен съд, както и на основание чл.190, ал.2 НПК да заплати по 5 лева за служебно издаване на всеки брой изпълнителен лист.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба от служебния защитник на подс. Г. Т.- адв. П., с която се иска отмяната на постановената присъда и оправдаване на подсъдимия по внесеното обвинение.

В разпоредително заседание на 08.02.2024 г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, изслушването на експертизи и ангажирането на други доказателства.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция служебният защитник на подс. Т.- адв. П. моли да се отмени първоинстанционната присъда, като неправилна и незаконосъобразна и да се постанови нова, с която да се оправдае изцяло подзащитният й.

Представителят на държавното обвинение прави искане да се отмени първоинстанционната присъда и подсъдимият да бъде оправдан.

Подсъдимият Г. Т., нередовно призован, не се явява пред въззивната инстанция и не взема становище по делото.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези изложени в съдебно заседание от страните, и след като на основание чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира че не са налице основания за нейното отменяване.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени подробно в мотивите на присъдата. Въззивният състав изцяло възприема установените от първостепенния съд факти, които са следните:

Подсъдимият Г. Т. Т. е роден на ***** в гр.София, българин, български гражданин, неосъждан, с ЕГН: *****.

Подс. Г. Т. и св. Ю.Й. стопанисвали автосервиз, находящ се в гр. София, ж.к. „***** 1“ срещу *****. На неустановена дата пред 2009г. св. Е.В.- познат на подсъдимия, докарал в сервиза за ремонт личния си товарен автомобил „Фолксваген Транспортер“ с ДК № ***** АХ. Автомобилът останал в сервиза за дълго време, като ремонтът му не бил извършен.

През 2010г. св. И.П. закарал т.а. „Пежо 280“ с ДК № ***** в сервиза и го оставил за ремонт на подс. Т., като оставил и малкия талон, ключовете и предоставеното му пълномощно от собственика на автомобила – св. В.И..

На неустановена дата в периода от 2009г. до месец юли 2011г. подс. Т. свалил двете регистрационни табели на т.а. „Фолксваген Транспортер“ с ДК № ***** АХ и го откарал в неизвестна посока. Това станало без знанието на В..

През месец юли 2011г. подсъдимият помолил св. Л.С. да му помогне с транспортирането на т.а „Пежо 280“ с ДК № ***** от сервиза в кв. „*****“ до кв. „Горубляне“.Св. С. се съгласил и се обадил на свой приятел – св. М.К., който управлявал специализиран автомобил марка „ДАФ“.К. се съгласил и заедно със С. на неустановена дата през месец юли 2011г. посетили сервиза. Подсъдимият Т. им казал, че продава товарния автомобил „Пежо 280“ с ДК № ***** и трябва да бъде транспортиран до кв. „Горубляне“, където го очаква автомобил-репатрак.Подсъдимият свалил регистрационните табели и същият бил натоварен на специализирания автомобил „ДАФ“.Св. К. откарал автомобила до района на кв. „Горубляне“ в гр. София. Там товарният автомобил „Пежо 280“ с ДК № ***** бил натоварен на неустановен автомобил-репатрак, управляван от неустановено лице и бил откаран от водача му в неизвестна посока.това станало без знанието на св. П..

На 20.07.2011г. св. Й. се върнал в гр. София, откъдето отсъствал известно време и установил липсата от сервиза на т.а. „Пежо 280“ с ДК № ***** и т.а. „Фолксваген Транспортер“ с ДК № ***** АХ.Попитал подсъдимия къде е автомобила „Пежо 280“, но той му казал, че това е негова работа и написал разписка, че той е взел автомобила.Скоро след това подсъдимият заминал за Франция без да се върне автомобилите на В. и св.

П. малко след това св. Й. намерил регистрационните табели на двата автомобила. През септември 2011г. св. П. отишъл в сервиза да потърси автомобилите си, но св. Й. му казал, че подсъдимият го откарал в неизвестна посока и му дал двете табели. По-късно св. Й. предал и на св. В. регистрационните табели на т.а. „Фолксваген Транспортер“ с ДК № ***** АХ.

За да постанови присъдата си първоинстанционният съд е провел пълно и всестранно разследване. Аналитично са изследвани фактите и обстоятелствата, установявани и изведени от показанията на разпитаните свидетели (в това число прочетените по реда на чл. 281 от НПК, както и приобщените към доказателствената съвкупност с протоколно определение с правно основание чл. 283 от НПК книжа; книжата, които са докладвани и за които е постановено протоколно определение по приемането и прилагането им като доказателства по делото.

Въззивният съд подложи на внимателен анализ същите доказателства и не установи възможност въз основа на тях да се стигне до различни изводи относно фактите по делото.

Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира онези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани / в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, III, НО на ВКС/. Въззивната инстанция споделя доказателствените изводи, до които е достигнал районният съд. Анализът на доказателствената съвкупност проведен от първоинстанционния състав и подробно отразен в мотивите към присъдата е пълнен, всеобхватен и изчерпателен, поради което настоящият състав изцяло се солидаризира с него, като не намира за необходимо да го преповтаря. СРС е спазил изискванията на чл. 305, ал.3 от НПК, като детайлно и обосновано е изложил съображения защо при налични противоречия е кредитирал едни доказателствени материали, а други е отхвърлил. Районният съд е изложил ясни и мотивирани съображения на кои доказателствени източници дава вяра и защо.

В основата на изводите на настоящата инстанция, както и на първоинстанционната, стоят показанията на свидетелите Й., С., И., П. и К.. Показанията на изброените свидетели са логични, правдоподобни и последователни. При предаването на владението върху товарните автомобили е присъствал само подсъдимият и свидетеля Й.. Свидетелят има преки впечатления и разказва относно постъпването на автомобилите в сервиза от св. В. и св. П. и последващата им липса. Отделно, видно от материалите по делото е било сигнализирано именно за деянието като извършено през период от 2009г. до м. юли 2011г. Следва да се отбележи, че съгласно практиката на върховната инстанция е допустимо процесното деяние да е индивидуализирано в обвинителната теза като извършено на неустановена дата, но при достатъчна конкретика на посочения инкриминиран период, както е и в настоящия случай. Въззивният съд счита, че посоченото от свидетелите, подкрепено с останалия доказателствен материал, и предвид обстоятелството, че не се оспорва от страните времето и мястото на предаване на автомобилите, успява да покрие необходимия стандарт за доказаност на тези обстоятелства. Свидетелят П. непоколебимо разказва, че като собственик на МПС-то- т.а. „Пежо 280“ с ДК № *****, доказано и от писмените доказателства, е предоставил същото на подсъдимия, за да извърши ремонт на същият, като в унисон е и изложеното от св. В. и св. И..

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивният съд счита, че на базата на така събраната по делото доказателствена съвкупност първоинстанционният съд е стигнал до единствения верен извод, а именно - че обвинителната теза е доказана по безспорен и категоричен начин, поради което изводите на контролирания съд са законосъобразни и обосновани.

Непосредствен обект на престъплението обсебване по чл. 206, ал. 1 от НК са обществените отношения, осигуряващи нормалното упражняване на правото на собственост

върху движими вещи, каквито вещи са процесните товарни автомобили. От приетото по делото свидетелство за регистрация и кредитираните свидетелски показания несъмнено е доказано, че към процесния период инкриминираните автомобили са били собственост на св. П. и св. И., а не на подсъдимия.

Налице е годин субект на престъплението - от събраните по делото данни се установява, че подсъдимият е получил владението върху предмета на престъплението на годно правно основание - същият е получил автомобилите от техните собственици, за да извърши ремонт на същите, след което да ги върне.

Изпълнителното деяние на обсебването може да се изрази в акт на противозаконно юридическо или фактическо разпореждане с чуждата движима вещь в свой или чужд интерес извън параметрите на основанието, на което вещта е получена. Първоинстанционният съд правилно е отбелязал, че в настоящия случай изпълнителното деяние се е изразило в противоправен отказ да се върне вещта, в противозаконно задържане на същата. По делото безспорно се доказва, че на неустановена дата за периода от 2009г. до м. юли 2011г. в гр. София „***** 1“, срещу „*****“, от автосервиз, противозаконно е присвоил чужда движима вещь – товарен автомобил „Фолксваген Транспортер“ и товарен автомобил „Пежо 208“. По делото се установи, че след предаването на автомобилите за ремонт от подсъдимият той не ги е върнал на собствениците им съобразно уговорката, като същият е напуснал сервиза и е заминал за друга държава. Посоченото поведение на подсъдимия е в разрез с уговорките и основанието, при които са му били предоставени превозните средства.

От поведението на подсъдимия, манифестирано в продължителен период от време след предаването на фактическата власт върху автомобилите, може да се изведе и наличието на пряк умисъл за извършване на деянието. Подсъдимият е съзнавал, че е получил владението върху автомобилите, който не са негова собственост, за да извърши ремонта им, т.е. че същите са му предоставени на определено основание и за извършването на определени действия с тях, съзнавал е, че задържайки ги, ограничава упражняването на правото на собственост на собственика върху тях и излиза извън правомощията за разпореждане с автомобила, като подсъдимият е целял това в свой интерес.

При индивидуализацията на наказателната отговорност въззивният съд намира за правилно извършеното групиране от страна на първия съд на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Поради това въззивният съд счита, че справедливо оразмереното наказание на подс.Т. за процесното престъпление е Лишаване от свобода за срок от една година. Като е съобразил, че подсъдимият не е осъждан, СРС законосъобразно на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на наказанието за срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила. Въззивният съд се съгласява с този извод и счита също, че така определеният изпитателен срок е съобразно ограничението в чл. 66, ал. 2 от НК. Контролната инстанция смята, че определеният размер на изпитателния срок ще съдейства максимално благоприятно за приучване на подсъдимия към спазване на законоустановения ред в страната.

Отчитайки степента на обществена опасност на деянието и дееца настоящият състав намира, че така индивидуализираното наказание е справедливо, годно да изпълни визираните в чл. 36 НК цели на наказанието и се явява достатъчно за осигуряване на индивидуална и генерална превенция.

С оглед изхода на делото правилно районният съд е възложил на подсъдимия при условията на чл. 189, ал.3 НПК направените разноси по делото.

Въз основа на изложеното и с оглед съпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди. Изложените във въззивната жалба доводи са неоснователни. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон.

Предвид изложеното и при извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна

служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, или за връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане, поради което и с оглед горепосочените съображения първоинстанционният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Мотивиран от горното и на основание [чл.334, т.6](#), вр. [чл.338 от НПК](#), Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 16.11.2023 г., постановена по НОХД № 9292/2012 г. от СРС, НО, 132-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____